ולישני ליה כגון שעמד בדין ואמרו ליה לא תן לו · והכא לריך להוסיף על הכרייתה ולפרש הכי סיכן שורי ל"ל כגנב מסבירך לי ואמר לאו ואח"כ כתו עדים ואמרו שיש בידו ועמד בדין ול"ל לא ותן לו ואח"כ עכשו והעדים מעידים לאומו שהכלו משלם תשלומי כפל ולקח ע"ג להכחת לריך להוסיף על הכרייתה ולפרש בדוחק ניחא ליה לגמרא לאוקמי הכי מלאוקמי כשהכלו בבלה זה נראה לו דוחק יותר:

אבל הכלו כשהוא גדול מאי הכי כמי למשלם כו' · משמע שם נשבע ונתו עדים שהכלו משלם תשלומי כפל ותימה למאי בעי שבועה מעיקרא כשאמר בגנב יהא נאמן במנו דלאי בעי אמר אחזכיתו לך כשסייעתי קטן יהא כמי נאמן לומר בגנב בלא שבועה ול"ל להכא מיירי שבועה זה הקטן כשהגדיל נתתי לך פקדון כשסייעתי קטן ויודע אני שים בידך עכשיו להשבעה לא בייך למימר *מגו דהאלמלאי כשהיה קטן דל"ב הוה כפר במה שאמר ליה עדיין ישבה בידך ואין זה מגו כדאמר לקמן דאין מעיז פניו לומר לבה"ס: **הא** לא אתי מכח בן דעת · ולקיבת לכך אתי לאשמעינן דאפילו כשהכלו משלם תשלומי כפל אין חייב שבועה כשהוא קטן אלא כשהוא גדול:

אמרי גנב הגנב איתיביה רבי חייא בר אבא לר' יוחנן היכן שרינגנב משביעך אני ואמר אמן והעדים מעידים אותו שאבלו כפל והא הכא דאי אפשר לבוית בשר בלא שחיטה וקתני משלם תשלומי כפל תשלומי ד' וה' לא הכא במאי עסקינן כגון שאבלו נבילה ולישני ליה כגון שאבלו טריפה כר"מ דאמר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ולישני ליה בבן פקועה כר"מ דאמר בן פקועה טעון שחיטה ולישני ליה כגון שעמד בדין ואמרו לו צא תן לו ולא אמר רבא צא תן לו טבח ומכר פטור מאי טעמא כיון דפסקיה למילתיה וטבח ומכר הוי גזלן וגזלן לא משלם תשלומי ארבעה וחמשה חייב אתה ליתן לו וטבח ומכר חייב מאי טעמא כל כמה דלא פסיקא ליה מילתא אבתי גנב הוא ואמרי ולימעמיך לישני ליה בשותף שטבח שלא מדעת חבירו אלא חדא מתרי ותלתא נקט ואמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב באבידה משלם תשלומי כפל מאי טעמא דכתיב על כל אבדה אשר יאמר אתיבית רבי אבא בר ממל לרבי חייא בר אבא כי יתן איש אין נתינת קטן כלום ואין לי אלא ישנתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא קטן לנתנו כשהוא גדול מנין ת"ל עד האלהים יבא דבר שניהם עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ואם איתא תיתני נמי כאבידה הכא במאי עסקינן בגון שאבלו כשהוא קטן אבל כשהוא גדול מאי הכי אדתנא עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ליתני עד שתהא אבילה ותביעה שוין באחד רב אשי אמר לא דמי אבידה קא אתיא מכח בן דעת לא אתיא מכח בן דעת ואמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב בפקדון אינו חייב עד שיכפור במקצת במקצת מאי טעמא דאמר קרא כי הוא זה אופליגא דר' חייא בר יוסף דאמר ר' חייא בר יוסף

עיבור

אי אמרת בשלמא נשבע כי אתו עדים מיחייב אמטו להכי מחייבינן ליה קרבן אשבועה בתרייתא הואיל ויכול לחזור ולהודות אלא אי אמרת כי אתו עדים פטור מי איכא מידי דאילו אתי סהדי ומסהדי ביה פטור ואנן ניקו ניחייביה קרבן אשבועה הואיל ויכול לחזור ולהודות השתא מיהת לא אודי: אמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב בפקדון משלם תשלומי כפל טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה הואיל ונגב משלם תשלומי כפל וטוען טענת גנב משלם תשלומי כפל מה גנב שהוא משלם כפל טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה אף טוען טענת גנב בפקדון כשהוא משלם תשלומי כפל שלא בשבועה תאמר בטוען טענת גנב שאין משלם תשלומי כפל אלא בשבועה? אמרי היקישא היא ואין משיבין על היקישא, הניחא למ"ד חד בגנב וחד בטוען טענת גנב שפיר אלא למ"ד האי וחד בהאי מאי איכא למימר "אם ימצא הגנב" ואם לא ימצא תרוייהו בטוען טענת גנב מאי אמרי גנב הגנב איתיביה רבי חייא בר אבא לר' יוחנן היכן שרינגנב משביעך אני ואמר אמן והעדים מעידים אותו שאבלו כפל והא הכא דאי אפשר לבוית בשר בלא שחיטה וקתני משלם תשלומי כפל תשלומי ד' וה' לא הכא במאי עסקינן כגון שאבלו נבילה ולישני ליה כגון שאבלו טריפה כר"מ דאמר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ולישני ליה בבן פקועה כר"מ דאמר בן פקועה טעון שחיטה ולישני ליה כגון שעמד בדין ואמרו לו צא תן לו ולא אמר רבא צא תן לו טבח ומכר מאי טעמא כיון דפסקיה למילתיה וטבח ומכר הוי גזלן וגזלן לא משלם תשלומי ארבעה וחמשה חייב אתה ליתן לו וטבח ומכר חייב מאי טעמא כל כמה דלא פסיקא ליה מילתא אבתי גנב הוא ואמרי ולימעמיך לישני ליה בשותף שטבח שלא מדעת חבירו אלא חדא מתרי ותלתא נקט ואמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב באבידה משלם תשלומי כפל מאי טעמא דכתיב על כל אבדה אשר יאמר אתיבית רבי אבא בר ממל לרבי חייא בר אבא כי יתן איש אין נתינת קטן כלום ואין לי אלא ישנתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא קטן לנתנו כשהוא גדול מנין ת"ל עד האלהים יבא דבר שניהם עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ואם איתא תיתני נמי כאבידה הכא במאי עסקינן בגון שאבלו כשהוא קטן אבל כשהוא גדול מאי הכי אדתנא עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ליתני עד שתהא אבילה ותביעה שוין באחד רב אשי אמר לא דמי אבידה קא אתיא מכח בן דעת לא אתיא מכח בן דעת ואמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב בפקדון אינו חייב עד שיכפור במקצת במקצת מאי טעמא דאמר קרא כי הוא זה אופליגא דר' חייא בר יוסף דאמר ר' חייא בר יוסף

עיבור

על ידו דכתיב כפל כתיב: **מן לי מלא כשהוא כשהוא קטן וכשהוא כשהוא קטן** · לתיכא למימר דהאי חיש משהא קמי וה"ק 'כי יתן מי שהוא עכשיו חיש' בשעת טענה פרט לנתינת מי שהוא עדיין קטן לגבי מי הוי עכשיו חיש לא ממעט ליה: **נשנו כשהוא קטן וכשהוא כשהוא גדול מנין** · דפטור: **ת"ל יבא דבר שניהם** · לתיכא נתינה והעמדה בדין להדדי דכתרוייהו בעינן חיש: **שמור נמי כתביבה** · לתיכא נתינה והוי טענה להשבעה ולהתחייב כפל, וכי תבעו כשהוא גדול ליחייבינן להשתא שבועה וכפילה תע"ג דנתינה ליכא: **שאבלו** · בעל כרחין בשור שהמפקיד קטן דלא ירד פקדון זה לתוכו טענה משלם לבל לביבה מכי מטא לידיה דהאי לחייבי ליה שהרי ים לה בעלים בני טענתא: **שכי נמי דמשלם** · דמשהגדיל קטן ונעשה בר טענה נמחייב זה לבא עמו לדין ותע"ג דנתינה לא הוי: **דאמר קרא "כי הוא זה"** · פירוש הוא הדבר שהוא עכשיו חיש לקטן לדין בשבועה על טענת נתינתו ואין בחין לידי כפל

עיבור

ולישני ליה כגון שאבלו טריפה · לתיכא ר"ש דפטור בשהותו ומוחלת טריפה מתשלומי כפל ד' וה': **ולישני ליה כגון שאבלו טריפה** · לתיכא ר"ש דפטור בשהותו ומוחלת טריפה מתשלומי כפל ד' וה': **משלם תשלומי כפל** · לטוען טענת גנב: **ולישני ליה כגון שעמד בדין ואמרו לו צא תן לו** · לתיכא ר"ש דפטור בשהותו ומוחלת טריפה מתשלומי כפל ד' וה': **מי אמרת בשלמא נשבע כי אתו עדים מיחייב אמטו להכי מחייבינן ליה קרבן אשבועה בתרייתא הואיל ויכול לחזור ולהודות** · גבי שבועה דכופר ומודה בחלק ממנה הוא ולאו ממונא הוא דבריס בעלמא הוא ולאו ממונא הוא גבי שבועה שהרי אין יכול להוליאו בעדים: **אלא אי אמרת כי אתו עדים פטור מי איכא מידי דאילו אתי סהדי ומסהדי ביה פטור ואנן ניקו ניחייביה קרבן אשבועה הואיל ויכול לחזור ולהודות השתא מיהת לא אודי** · טוען טענת גנב גבי שבועה שבועה שיש בה מעשה ממון משלם כפל על שיקבע ואחר כך יבאו עדים כדילפינן במרובה: **היקישא היא** · לתיכא דגבי גנב דטוען טענת גנב דסמיכי קרקי ומעלת שהות גנבו: **אין משיבין על היקישא** · בפרק מרובה (דף סא:): **מרוייהו בטוען טענת גנב** · דגנב עלמו בפקדון לן מלא המעלה (ב) דידו" דכתיב בפרשה לחריני היכי ליתקום: **גנב סגנב** · מדבוייא דה"ל לאתרבויי בטוען טענת גנב [ילפינן לה כל] דיני גניבה לרבות [כפל] ת"ל וה': **משלם תשלומי כפל** · לטוען טענת גנב: **ולישני ליה כגון שאבלו טריפה** · לתיכא ר"ש דפטור בהשותף ומעלת טריפה מתשלומי כפל ד' וה' לעיל (דף ע:) ומשני רבי יוחנן כר"מ ס"ל לאמר שחיטה שחיטה לחייב שחיטה והולילוהו לתיכא למעלי בשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ומשני אמר רבא כגון שעמד בדין ואמרו לו צא תן לו ולא אמר רבא צא תן לו טבח ומכר מאי טעמא כיון דפסקיה למילתיה וטבח ומכר הוי גזלן וגזלן לא משלם תשלומי ארבעה וחמשה חייב אתה ליתן לו וטבח ומכר חייב מאי טעמא כל כמה דלא פסיקא ליה מילתא אבתי גנב הוא ואמרי ולימעמיך לישני ליה בשותף שטבח שלא מדעת חבירו אלא חדא מתרי ותלתא נקט ואמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב באבידה משלם תשלומי כפל מאי טעמא דכתיב על כל אבדה אשר יאמר אתיבית רבי אבא בר ממל לרבי חייא בר אבא כי יתן איש אין נתינת קטן כלום ואין לי אלא ישנתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא קטן לנתנו כשהוא גדול מנין ת"ל עד האלהים יבא דבר שניהם עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ואם איתא תיתני נמי כאבידה הכא במאי עסקינן בגון שאבלו כשהוא קטן אבל כשהוא גדול מאי הכי אדתנא עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ליתני עד שתהא אבילה ותביעה שוין באחד רב אשי אמר לא דמי אבידה קא אתיא מכח בן דעת לא אתיא מכח בן דעת ואמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב בפקדון אינו חייב עד שיכפור במקצת במקצת מאי טעמא דאמר קרא כי הוא זה אופליגא דר' חייא בר יוסף דאמר ר' חייא בר יוסף

עיבור

אם ימצא הגנב ואם לא ימצא תרוייהו בטוען טענת גנב מאי אמרי גנב הגנב איתיביה רבי חייא בר אבא לר' יוחנן היכן שרינגנב משביעך אני ואמר אמן והעדים מעידים אותו שאבלו כפל והא הכא דאי אפשר לבוית בשר בלא שחיטה וקתני משלם תשלומי כפל תשלומי ד' וה' לא הכא במאי עסקינן כגון שאבלו נבילה ולישני ליה כגון שאבלו טריפה כר"מ דאמר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ולישני ליה בבן פקועה כר"מ דאמר בן פקועה טעון שחיטה ולישני ליה כגון שעמד בדין ואמרו לו צא תן לו ולא אמר רבא צא תן לו טבח ומכר מאי טעמא כיון דפסקיה למילתיה וטבח ומכר הוי גזלן וגזלן לא משלם תשלומי ארבעה וחמשה חייב אתה ליתן לו וטבח ומכר חייב מאי טעמא כל כמה דלא פסיקא ליה מילתא אבתי גנב הוא ואמרי ולימעמיך לישני ליה בשותף שטבח שלא מדעת חבירו אלא חדא מתרי ותלתא נקט ואמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב באבידה משלם תשלומי כפל מאי טעמא דכתיב על כל אבדה אשר יאמר אתיבית רבי אבא בר ממל לרבי חייא בר אבא כי יתן איש אין נתינת קטן כלום ואין לי אלא ישנתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא קטן לנתנו כשהוא גדול מנין ת"ל עד האלהים יבא דבר שניהם עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ואם איתא תיתני נמי כאבידה הכא במאי עסקינן בגון שאבלו כשהוא קטן אבל כשהוא גדול מאי הכי אדתנא עד שתהא נתינה ותביעה שוין באחד ליתני עד שתהא אבילה ותביעה שוין באחד רב אשי אמר לא דמי אבידה קא אתיא מכח בן דעת לא אתיא מכח בן דעת ואמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב בפקדון אינו חייב עד שיכפור במקצת במקצת מאי טעמא דאמר קרא כי הוא זה אופליגא דר' חייא בר יוסף דאמר ר' חייא בר יוסף

עיבור

[לקמן קמ: ע"ש] [ע"ש] [עי' בתוספות שם בתוס' ד"ה ומעדים] [תוספ' פס.] [שם עד:] [דומה לזה בב"מ עז: יז:] [לעיל סה: ע"ש] [לעיל מז: בב. ר"ש מיין]

(שמות כא כב) כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר והגנב מן הבית אם יימצא הגנב ישלם שנים: (ויקרא ה כג) או את כל אשר נשבע עליו לשקר והשיב אותו באשמו ונתנו לבעליו ביום אשמתו: (ויקרא ו ב) נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו: (שמות כב ו) כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים: (שמות כב ח) אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו: (שמות כב ט) על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים ישלם שנים לרעהו: (שמות כב יב) ואם גנוב יגנב מעמו ישלם לבעליו: (שמות כב יד) וכי ישאל איש מעם רעהו ושבר בעליו או מת לא יהיה עמו שלם ישלם: (שמות כב יד) אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו: (שמות כב יד) וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה: (שמות כב יד) אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת: (שמות כב יד) מכשפה לא תחיה: (שמות כב יד) כל שוכב עם בהמה מות יומת: (שמות כב יד) הזבח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו: (שמות כב יד) וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים: (שמות כב יד) כל אלמנה ויתום לא תענון: (שמות כב יד) אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו: (שמות כב יד) וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים: (שמות כב יד) אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנושה לא תשימון עליו נשך: (שמות כב יד) אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו: (שמות כב יד) כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני: (שמות כב יד) אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר: (שמות כב יד) בכור בניך תתן לי: (שמות כב יד) כן תעשה לשורך לשה ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי: (שמות כב יד) ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אתו: (שמות כב יד) לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס: (שמות כב יד) לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על רב לנטת אחרי רבים להטת: (שמות כב יד) ודל לא תהדר בריבו: (שמות כב יד) כי תפגע שור אויבך או חמורו תעה השב תשיב לו: (שמות כב יד) כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב תעזב עמו: (שמות כב יד) לא תטה משפט אביונך בריבו: (שמות כב יד) מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע: (שמות כב יד) ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים: (שמות כב יד) וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים: (שמות כב יד) שש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה: (שמות כב יד) ושבת ביום השביעי למען ינוח שורך וחמרך ויפש בן אמתך והגר: (שמות כב יד) ושמרתם את כל אשר אמרתי אליכם ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על פיך: (שמות כב יד) שלש רגלים תחג לי בשנה: (שמות כב יד) את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם: (שמות כב יד) וחג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה: (שמות כב יד) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה': (שמות כב יד) לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר: (שמות כב יד) ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: (שמות כב יד) הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי: (שמות כב יד) השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו: (שמות כב יד) כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך: (שמות כב יד) כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתיו: (שמות כב יד) לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבותיהם: (שמות כב יד) ועבדתם את ה' אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך: (שמות כב יד) לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא: (שמות כב יד) את אימתי אשלח לפניך והמותי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף: (שמות כב יד) ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך: (שמות כב יד) לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה: (שמות כב יד) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ: (שמות כב יד) ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך: (שמות כב יד) לא תכרת להם ולאלהיהם ברית: (שמות כב יד) לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש: (שמות כב יד) ומסכה לא תעשה לך: (שמות כב יד) את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתיך לעת חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים: (שמות כב יד) כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה: (שמות כב יד) ופטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו כל בכור אדם בבניך תפדה: (שמות כב יד) ולא יראו פני ריקם: (שמות כב יד) ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת: (שמות כב יד) וחג שבעות תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה: (שמות כב יד) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון ה' אלהי ישראל: (שמות כב יד) כי אורישׁ גוים מפניך והרחבתי את גבולך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני ה' אלהיך שלש פעמים בשנה: (שמות כב יד) לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח: (שמות כב יד) ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: (שמות כב יד) ויאמר ה' אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל: (שמות כב יד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים: (שמות כב יד) ויהי כרדתו מהר סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: (שמות כב יד) וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו ויראו מגשת אליו: (שמות כב יד) ויקרא אליהם משה ויפנו אליו אהרן וכל הנשיאים בעדה וידבר משה אליהם: (שמות כב יד) ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר ה' אתו בהר סיני: (שמות כב יד) ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה: (שמות כב יד) ובבא משה לפני ה' לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: (שמות כב יד) וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו: (שמות כב יד) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם: (שמות כב יד) ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה יומת: (שמות כב יד) לא תבערו אש בכל מושבתיכם ביום השבת: (שמות כב יד) ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה' לאמר: (שמות כב יד) קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחשת: (שמות כב יד) ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: (שמות כב יד) ועורות אילם מאדמים ועורות תחשים ועצי שטים: (שמות כב יד) שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: (שמות כב יד) אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן: (שמות כב יד) וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה ה': (שמות כב יד) את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו: (שמות כב יד) את הארון ואת הבדים ואת הכפרת ואת פרכת הסך: (שמות כב יד) את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים: (שמות כב יד) ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור: (שמות כב יד) ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך פתח לפתח המשכן: (שמות כב יד) את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: (שמות כב יד) את קלעי החצר ואת עמודיו ואת אדניו ואת מסך שער החצר: (שמות כב יד) את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתרתם: (שמות כב יד) את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן: (שמות כב יד) ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה: (שמות כב יד) ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו את תרומת ה' למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו ולבגדי הקדש: (שמות כב יד) והאנשים על הנשים באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם טבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב לה': (שמות כב יד) וכל איש אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אילם מאדמים ועורות תחשים הביאו: (שמות כב יד) כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת ה' וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה הביאו: (שמות כב יד) וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש: (שמות כב יד) וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים: (שמות כב יד) והנשיאם הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן: (שמות כב יד) ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים: (שמות כב יד) כל איש ואשה אשר הביא לבם לנדבה להביא לכל המלאכה אשר צוה ה' לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה לה': (שמות כב יד) ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: (שמות כב יד) וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה: (שמות כב יד) לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת: (שמות כב יד) ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת: (שמות כב יד) ולהורות נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן: (שמות כב יד) מלא אתם חכמת לב לעשות את כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש ואורג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבות: (שמות כב יד) ויעש בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה ה': (שמות כב יד) ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה בלבו כל איש אשר נשאו לבו לקרבת אל המלאכה לעשתה: (שמות כב יד) ויקחו את כל התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבדת הקדש לעשתה והם הביאו עוד אליו נדבה בבקר בבקר: (שמות כב יד) ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש איש ממלאכתו אשר הם עשים: (שמות כב יד) ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר צוה ה' לעשות אתה: (שמות כב יד) ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא: (שמות כב יד) והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר: (שמות כב יד) ויעש כל חכם לב בעשי המלאכה את המשכן עשר יריעות שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב עשה אתם: (שמות כב יד) ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמות מדה אחת ליריעות: (שמות כב יד) ויחבר את חמש היריעות אחת אל אחת וחמש היריעות חבר אחת אל אחת: (שמות כב יד) ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת וכן עשה בשפת היריעה הקיצונית בחברת השנית: (שמות כב יד) חמשים לולאת עשה ביריעה האחת וחמשים לולאת עשה בקצה היריעה אשר בחברת השנית מקבילת הלולאת אחת אל אחת: (שמות כב יד) ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעות אחת אל אחת בקרסים ויהי המשכן אחד: (שמות כב יד) ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעות עשה אתם: (שמות כב יד) ארך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמות אמת אחת ליריעות עשתי עשרה מדה אחת: (שמות כב יד) ויחבר את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד ואת היריעה הששית כפל אל מול פני האהל: (שמות כב יד) ויעש חמשים לולאת על שפת היריעה הקיצונית החברת וחמשים לולאת על שפת היריעה החברת השנית: (שמות כב יד) ויעש קרסי נחשת חמשים לחבר את האהל להיות אחד: (שמות כב יד) ויעש מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה: (שמות כב יד) ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים: (שמות כב יד) עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד: (שמות כב יד) שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן: (שמות כב יד) ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה: (שמות כב יד) ואדני כסף ארבעים תחת עשרים הקרש שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו: (שמות כב יד) ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשרים קרש: (שמות כב יד) וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד: (שמות כב יד) ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים: (שמות כב יד) ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתים: (שמות כב יד) והיו תאמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על הראש אל הטבעת האחת כן עשה לשניהם למקצעת שני המקצעות: (שמות כב יד) והיו שמנה קרשים ושש עשרה אדניהם כסף שנים אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד: (שמות כב יד) ויעש בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת: (שמות כב יד) וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה: (שמות כב יד) ואת הבריח התיכן בחוך הקרשים מבריח מקצה אל קצה: (שמות כב יד) ואת הבריחם צפה זהב ואת טבעתם עשה זהב בתים לבריחם וצפה את הבריחם זהב: (שמות כב יד) ויעש את הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כרבים מעשה חשב עשה אתה: (שמות כב יד) ויעש לה ארבעה עמודי שטים וצפה אתם זהב וויהם זהב ויצק להם ארבעה אדני כסף: (שמות כב יד) ויעש מסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם: (שמות כב יד) וחמשה עמודיהם ווייהם ויצף ראשיהם וחשקיהם זהב וחמשה אדניהם נחשת: (שמות כב יד) ויעש את ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו: (שמות כב יד) ויצף אתו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש עליו זר זהב סביב: (שמות כב יד) ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמתיו שתים טבעת על צלעו האחת ושתים טבעת על צלעו השנית: (שמות כב יד) ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב: (שמות כב יד) ויבא את הבדים בטבעת על צלעת הארון לשאת את הארון בהם: (שמות כב יד) בדים יהיו הבדים בטבעת הארון לא יסרו ממנו: (שמות כב יד) ונתת אל הארון את העדת אשר אתן אליך: (שמות כב יד) ויעש כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה: (שמות כב יד) ויעש שני כרבים זהב מקשה עשה אתם מן שני קצות הכפרת: (שמות כב יד) כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת עשה את הכרבים על שני קצותיו: (שמות כב יד) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים: (שמות כב יד) ונתת את הכפרת על הארון ומן הארון תתן את העדת אשר אשים אליך: (שמות כב יד) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אתך אל בני ישראל: (שמות כב יד) ויעש שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמתים קומתו: (שמות כב יד) ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב סביב: (שמות כב יד) ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב למסגרתו סביב: (שמות כב יד) ויצק לו ארבע טבעת זהב ויתן את הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו: (שמות כב יד) לעמת המסגרת היו הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן: (שמות כב יד) ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב ונשא בהם את השלחן: (שמות כב יד) ויעש את קערתיו ואת כפתיו ואת מנקיתיו ואת מכסיו אשר יסך בהם זהב טהור: (שמות כב יד) ויעש על השלחן לחם פנים לפני תמיד: (שמות כב יד) ויעש מנורת זהב טהור מקשה עשה את המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה היו: (שמות כב יד) ששה קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנורה מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני: (שמות כב יד) שלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנורה: (שמות כב יד) ובמנורה ארבעה גביעים משקדים כפתריה ופרחיה: (שמות כב יד) וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים מן המנורה: (שמות כב יד) כפתריהם וקניהם ממנה היו כלה מקשה אחת זהב